

Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 3. november 2015 i sag nr. BS [REDACTED]:

M [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

mod

A [REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]
[REDACTED]

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen angår, om sagsøgeren, M [REDACTED]'s, krav på erstatning hos sagsøgte, A [REDACTED], for skade efter et hundebid er bortfaldet eller skal nedsættes på grund af egen skyld.

M [REDACTED] har nedlagt påstand om, at A [REDACTED] skal anerkende, at der ikke skal ske nedsættelse eller bortfald af erstatningen for den personskade, der overgik sagsøgeren i anledning af, at sagsøgeren den 19. september 2013 blev bidt af hunden D [REDACTED] på adressen [REDACTED]
[REDACTED]

M [REDACTED] har endvidere nedlagt påstand om, at den fastsatte erstatning skal forrentes efter forsikringslovens § 24 fra stævningens indlevering - alternativt fra en af Retten fastsat dato.

A [REDACTED] har nedlagt påstand om frifindelse.

Oplysningerne i sagen

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2.

I en anmeldelsesrapport af 26. september 2013 udarbejdet af politibetjent B [REDACTED], Politi, hedder det blandt andet:

”Pa. J [REDACTED] og jeg blev dags dato sendt til [REDACTED] [REDACTED] for at pensionsanbringe hunden ”D [REDACTED]”, idet det var blevet besluttet af jurister fra [REDACTED] Politi.

...

På adressen tilkaldte vi X [redacted] Dyreinternat, ved M [redacted]. Han ville køre til stedet med det samme.

Ved ankomst til stedet så vi hunden i haven. Hunden, ”D [redacted]” er en stor Gran Danoir på ca. 90 kg. Hunden gøede af patruljen, men var indespærret bag hegn.

Vi tog kontakt ved hoveddøren og blev mødt af ”D [redacted]’s” ejere, C [redacted] [redacted], og V [redacted].

Vi forklarede dem situationen og foretog en partshøring af C [redacted] [redacted]. Hun var meget oprørt over situationen.

M [redacted], fra X [redacted] Internat ankom kort efter til stedet.

Efter en længere samtale gik ejerne med til at ”D [redacted]” skulle pensionsanbringes, men de ville gerne selv sætte D [redacted] ind i bilen.

Mens ejerne var på vej ud til bilen med D [redacted] i snor tæt til kroppen, gik M [redacted] hen for at hilse på hunden idet han skulle køre med den. Hunden var rolig og der var ingen tegn på aggressiv adfærd. Da M [redacted] kom tæt på og bevægede hånden langsomt op mod hundens venstre side af hovedet, bed D [redacted] sig fast i hånden og ruskede. Ejeren fik trukket hunden væk og M [redacted] fik hunden trukket til sig. Dette medførte dybe læsioner i hånden. Det blødte kraftigt og pulserende.

...”

Der er under sagen rettet henvendelse til dyrlæge P [redacted], der er blevet bedt om at besvare følgende spørgetema:

1. Det bedes oplyst, om der gælder faglige normer eller anerkendte standarder for hundesagkyndiges tilgang til og omgang med fremmede hunde ved første møde.

I bekræftende fald ønskes en nærmere beskrivelse af normerne eller standarderne. Det ønskes herunder oplyst, om det er sædvanligt og i overensstemmelse med normerne eller standarderne, at der inden forsøg på etablering af kontakt med den fremmede hund indhentes oplysninger om hunden og om dens karaktertræk, og at etablering af kontakt med den fremmede hund først finder sted, efter hunden har tilkendegivet, at den vil i kontakt.

2. Det bedes oplyst, om det er i overensstemmelse med faglige normer eller anerkendte standarder for hundesagkyndiges tilbage til og om-

gang med fremmede hunde ved første møde at søge at etablere kontakt ved at gå hen imod hunden og langsomt føre sin ene hånd op mod hundens snude eller hoved med siden til og under frembringelse af smaskelyde.

3. Det bedes oplyst, om det gøres nogen forskel – og i givet fald hvilken – for besvarelsen af spørgsmål 2, såfremt det lægges til grund, at den hundesagkyndige inden forsøget på at etablere kontakt med hunden er bekendt med eller har fået oplyst,

at hunden skal fjernes fra sit hjem,
at fjernelsen sker ved politiets mellemkomst,
at hundens ejere og besiddere er uenige i beslutningen om fjernelse af hunden,
at ejeren har hunden i snor tæt ved sig,
at hunden ikke bryder sig om at blive ”viftet” omkring dens ører,
at hunden har haft en meget traumatisk opvækst,
at hunden ikke kan omgås andre mennesker og dyr,
at hunden ikke har vist tegn på selv at ville i kontakt med den sagkyndige,
at hunden ikke har udvist aggressiv adfærd overfor de tilstedeværende,
at hundens ejer selv skal placere hunden i den hundesagkyndiges bil,
og
at det ikke er aftalt med eller varslet hundens ejere eller hunden, at den hundesagkyndige vil forsøge at etablere kontakt med hunden, inden skal placeres i førnævnte bil,

og

at såfremt det lægges til grund, at den hundesagkyndige ikke har kendskab til, hvad der er baggrunden for, at hunden skal afhentes.

4. Det bedes oplyst, om det i henhold til faglige normer eller anerkendte standarder for hundesagkyndiges tilgang til og omgang med fremmede hunde ved første møde skønnes nødvendigt at søge at etablere kontakt med hunden som sket i denne sag og under de sammen forudsætninger som anført i spørgsmål 3, når henses til, at hunden skal anbringes i og køres bort med samme bil som den hundesagkyndige.
...”

I dyrlæge P [REDACTED]’s erklæring af 22. maj 2015 hedder det blandt andet:

”I nedenstående besvarelse af spørgsmålene 1-4 gælder følgende definition af ordene:

Hundesagkyndig: *En fagperson, der er ekspert i eller har indgående kendskab til og erfaring med hundes adfærd og menneskers omgang med hunde.*

Norm: *En vedtagen eller uskreven, almindeligt anerkendt regel eller regelsæt der påvirker menneskers adfærd, holdninger m.m.*

Standard: *Et sæt vedtagne principper eller regler for, hvordan noget skal være.*

Spørgsmål 1

Det er min klare opfattelse, at der findes faglige normer for hundesagkyndiges tilgang til og omgang med fremmede hunde ved første møde. Da hundesagkyndige kan have forskellige uddannelsesmæssige baggrunde og læren om adfærd ikke er en eksakt videnskab, kan disse normer dog variere lidt afhængig af, hvilken retning den hundesagkyndige er uddannet indenfor.

Hunde reagerer individuelt meget forskelligt i forskellige situationer. Der vil derfor være fleksibilitet inden for de faglige normer i tilgangen til en fremmed hund, fordi det er den hundesagkyndiges opgave at aflæse hundens kropssprog og tilpasse sin adfærd til, hvad hunden gør.

Jeg vil derfor ikke bruge betegnelsen anerkendte standarder til at beskrive "den fagligt korrekte" tilgang til en fremmed hund fordi, der så vidt jeg er vidende, ikke findes *vedtagne* principper eller regler for dette område.

Generelt vil det være i overensstemmelse med normerne, at den hundesagkyndige inden kontakten til hunden forhører sig om hundens adfærd, sørger for at hunden har mulighed for at trække sig tilbage (at den ikke bliver trængt op i en krog af omgivelserne herunder omkringstående personer) og sørger for at situationen er tryk og rolig. Den hundesagkyndige bør ifølge normerne vurdere hundens adfærd uden at stirre på den og ikke tage kontakt til den før, den viser ønske om kontakt.

Hvis det er nødvendigt for den sagkyndige senere at håndtere hunden, vil det dog efter min opfattelse være i overensstemmelse med normerne at forsøge at etablere kontakt til hunden, for at vurdere om en senere håndtering vil være mulig. Normerne for hvorledes denne kontakt skabes vil afhænge helt af hunden. Det kan gå fra at gå langsomt hen mod hunden og række hånden frem til mere forsigtig tilgange. Eksempler på dette er at forsøge, om hunden vil nærme sig, hvis den sagkyndige kalder på den eller forsøge om hunden vil komme tættere på den sagkyndige, hvis hunden tilbydes godbidder på jorden foran den sagkyndige.

Spørgsmål 2

Hvis det drejer sig om hunde, uden aggressions problemer overfor fremmede mennesker, vil det være i overensstemmelse med normerne at gå hen mod hunden og række hånden frem for at give hunden mulighed for at snuse til hånden og vælge om den ønsker yderligere kontakt. Det er her også i overensstemmelse med normerne at lade hånden komme nede fra, da dette anses for at virke mindre truende. Da det at række hånden frem mod en hund anses for at være en helt let grad af truende handling mod hunden, anbefales dette flere steder at undlade at gøre overfor angste og/eller aggressive hunde. Det er den generelle opfattelse, at afstanden mellem hånd/person og hund her er afgørende for, hvor truende handlingen virker.

Det er blandt mange hundesagkyndige anerkendt, at det virker truende på en hund at gå frem mod den. Det vil her være af stor betydning, hvor hurtigt personen bevæger sig og om personens bevægelser er stive kontra afslappede, og hvor tæt personen kommer på hunden. Omvendt er det inden for normen for en ikke truende adfærd overfor en hund, at vende siden til, især hvis dette samtidig indebærer, at personen ikke stirrer på hunden.

Det er fagligt anerkendt, at hunde slikker sig om læberne som del af en ikke truende og/eller konfliktdæmpende adfærd. At en person frembringer smaskelyde er derfor også flere steder accepteret som en måde, hvorpå mennesker kan sende et signal til hunden om "ikke truende adfærd". Det at vende siden til (og kigge væk) og frembringe smaskelyde, kan derfor mindske det truende i at gå hen mod hunden og række hånden frem, men det er ikke ud fra min viden anerkendt, at det ophæver den truende effekt, handlingen kan have på visse hunde.

Jeg vil således anse det for i overensstemmelse med faglige normer at vende siden tid og frembringe smaskelyde. Hvorvidt det at gå hen i mod hunden og samtidig række hånden frem kan være i overensstemmelse med normerne, vil afhænge af hunden og af situationen.

Spørgsmål 3

Dens hundesagkyndiges kendskab til, at hunden skal fjernes fra sit hjem, at fjernelsen sker ved politiets mellemkomst, og at hundens ejere og besiddere er uenige om beslutningen om fjernelse af hunden, vil efter min vurdering kun influere på normen for faglig korrekt optræden fra den hundesagkyndiges side, hvis dette kan antage at påvirke situationen og ejerne i en sådan grad, at det kan gøre hunden utryg/angst eller øge dens stressniveau. Det er min opfattelse, at der blandt de fleste hundesagkyndige vil være en viden om, at et øget stressniveau og angst/utryghed giver en nedsat tærskel for aggressiv adfærd. Hvis den sagkyndige skønner, at hundens stressniveau/angst er øget (men der vil altid være tale om et skøn), vil ekstra forsigtighed i tilgangen til hunden være i overensstemmelse med normen herunder at

være tilbageholdende med at gå hen imod hunden og række hånden frem.

Det faktum, at ejeren har hunden i snor tæt ved sig vil influere på normen, hvis den sagkyndige vurderer, at det betyder at hundens mulighed for at trække sig væk er nedsat, hvilket ofte vil være tilfældet. Det vil i så fald ikke generelt være i overensstemmelse med normen at nærme sig hunde, der er potentielt angst/aggressive, fordi hunden såfremt den føler sig truet vil have større tendens til at gå aggressivt frem. Hvorvidt det direkte er i uoverensstemmelse med normen vil efter min opfattelse dog afhænge af hundens adfærd, herunder om dens kropssprog giver udtryk for venlig interesse.

Betydningen af oplysningen om, at hunden ikke bryder sig om at "blive viftet" omkring ørerne er vanskelig at vurdere. Det vil være kraftigt i uoverensstemmelse med normen for korrekt tilgang til en hund, hvis den sagkyndige fortog en bevægelse (stimuli), som kunne sidestilles med en viften omkring ørerne. Om det vil være rimeligt at antage at den sagkyndige burde opfatte sin egen bevægelse af hånden, der række frem som en sådan stimuli, vil afhænge af tempoet hvormed hånden føres frem samt afstanden til hundens hoved.

Den hundesagkyndiges viden om, at hunden har haft en meget traumatisk opvækst bør især hos hundesagkyndige, som behandler adfærdsproblemer hos hunde, lede tanken hen på, at hunden kan have tendens til angst og/eller ikke have et normalt tillidsfuldt forhold til mennesker. Derved kan der være en øget risiko for aggression. Det vil her være i overensstemmelse med normen at nærme sig hunden med øget agtpågivenhed, herunder kun at gå hen i mod den og række hånden frem, såfremt hunden tydeligt viser, at den ikke føler sig truet af handlingen.

Kendskabet til, at hunden ikke kan omgås andre mennesker bør i høj grad skærpe den hundesagkyndiges forsigtighed i tilgangen til hunden. Det er min opfattelse, at denne viden bevirker, at det ikke er i overensstemmelse med faglige normer, at den hundesagkyndige går hen mod hunden og rækker hånden frem med mindre hunden tydeligt viser tegn på venlig ønske om kontakt.

Oplysningen om, at hunden ikke kan omgås andre dyr er af mindre betydning, da der som regel ikke er nogen sammenhæng mellem hundens aggression over for dyr og over for mennesker.

Det faktum, at hunden ikke har vist tegn på selv at ville i kontakt med den sagkyndige bevirker, at det er i mindre grad er i overensstemmelse med gældende normer at forsøge at kontakte hunden ved at gå hen mod den og række hånden frem. Såfremt den hundesagkyndige skal håndtere hunden senere, kan det dog være nødvendigt at teste hun-

dens reaktion på forsøg på kontakt, selvom den ikke selv udviser et ønske om det.

Oplevelsen af, at hunden ikke har udvist aggressiv adfærd over for de tilstedeværende kan give den sagkyndige indtrykket af, at der er tale om en fredelig og venlig hund, og det vil her være helt i overensstemmelse med faglige normer at gå hen mod hunden og række hånden frem.

Oplysningen om, at ejerne selv skal placere hunden i den sagkyndiges bil, vurderer jeg er af mindre betydning, idet grunden til dette lige så godt kunne bunde i et rent følelsesmæssigt behov hos ejeren, som det kunne være betinget af hundens adfærd.

Det faktum, at det ikke er aftalt med eller varslet hundens ejere eller hunden, at den hundesagkyndige vil forsøge at etablere kontakt med hunden, inden den skal placeres i hundesagkyndiges bil influerer i nogen grad på svaret til spørgsmål 2. Den hundesagkyndiges handling kan bevirke, at hunden bliver overrasket, og at ejeren bliver følelsesmæssigt påvirket i negativ retning, hvilket begge dele kan nedsætte hundens tærskel for aggression. Det ville have været i overensstemmelse med faglige normer at forklare ejeren, hvad der skulle ske.

Det vil være af stor betydning, om den sagkyndige har kendskab til baggrunden for, at hunden skal afhentes. Det faktum at hunden har bidt og vist truende adfærd over for mennesker, burde have fortalt den sagkyndige, at der her var tale om en potentiel farlig og aggressiv hund. Hvis den sagkyndige ikke har vidst dette, er det mere i overensstemmelse med gældende faglige normer, at den hundesagkyndige er gået hen mod hunden og har rakt hånden frem.

Spørgsmål 4

Det har efter min vurdering ingen betydning, at hunden skal anbringes i og køres bort i den samme bil som den hundesagkyndige. Det faktum, at den hundesagkyndige skal have hunden ud af bilen igen og ind i et bur spiller dog en stor rolle, fordi det vil kræve, at den hundesagkyndige kan håndtere hunden. Det vil her være i overensstemmelse med gældende normer, at den hundesagkyndige forsøger at etablere kontakt til hunden, dels for at vurdere om håndtering er mulig, og dels for at forsøge at skabe et tillidsfuldt forhold til hunden, hvilket ville gøre en senere håndtering lettere. Jeg vil dog anse, at det vil ligge mere inden for de faglige normer at etablere kontakten til denne hund på en mindre truende måde end at gå frem mod hunden og række hånden frem.

..."

Forklaringer

Der er under sagen afgivet partsforklaring af M [REDACTED] og vidneforklaring af K [REDACTED], V [REDACTED], C [REDACTED] og skønsmand P [REDACTED].

M [REDACTED] har forklaret blandt andet, at han har beskæftiget sig professionelt med hunde siden 1980. Han har drevet internat siden 2005 og hundepension siden 2000 og har i den forbindelse samarbejdet med politiet.

Politiet kontaktede ham den 19. september 2013 og fortalte, at han skulle afhente en hund. Han får ikke altid besked om, hvilken hund han skal hente eller baggrunden for afhentningen, og ofte ved politifolkene det heller ikke. Han havde i denne sag fået at vide, at det drejede sig om beslaglæggelse efter hundeloven og nok også, at det var en Grand Danois, han skulle hente. Derudover var han ikke blevet sat ind i sagen, og han vidste således ikke, at hunden skulle hentes, fordi den havde bidt et barn.

Da han kom derud, var politiet ankommet. Han parkerede sin bil ved vejen, steg ud og hilste på betjentene. Hundens kvindelige ejer, C [REDACTED], kom løbende hen til ham og sagde, at de gerne selv ville sætte hunden ind i hans bil. Det syntes han, var en god idé, da det kunne gøre forløbet lettere. Han befandt sig 10-15 m fra huset, da han talte med C [REDACTED]. Hunden befandt sig i snor for enden af indkørslen ved huset. C [REDACTED] sagde, at hunden ikke kunne lide blafrende bevægelser om hovedet, og at den havde haft en traumatisk opvækst. En traumatisk opvækst kan betyde mange ting, og ingen hunde kan lide blafrende bevægelser, så oplysningerne fik ikke hans alarmklokker til at ringe og gav ham heller ikke anledning til at stille uddybende spørgsmål til ejeren. Han fik ikke at vide, at hunden ikke kunne omgås andre mennesker. C [REDACTED] var pænt oprevet, da han talte med hende, og hun blev meget aggressiv, da hun efter, han var blevet bidt, fik øje på naboen.

Det var nødvendigt, at han fik etableret kontakt til hunden, da de skulle have den ud af bilen, når de nåede frem til internatet. Han ville derfor lade hunden snuse til sin hånd. Han gik ned ad indkørslen og hen mod hunden, mens han holdt sin hånd ned langs siden. Hunden stod i snor ved siden af V [REDACTED]. De stod stille, og han gik hen mod dem. Han rakte ikke hånden frem, men lod den hænge slapt ned med oversiden vendt mod hunden. Hans smaskede for at vise, at han ikke var aggressiv. Han tog initiativ til at kontakte hunden, hvorefter den bed ham. Det var et voldsomt bid, og hunden holdt fast og ruskede hans hånd voldsomt, som hunde gør, når de vil slå ihjel. Han kom fri og blev behandlet.

En hund, der føres i snor af sin ejer, vil normalt ikke være aggressiv. Man kan ikke på forhånd se, om en hund vil bide eller være venlig. Hunden hver-

ken knurrede eller gøede, da han nærmede sig den. Hunden var en meget stor Grand Danois på 80-90 kg. Racen udgør ikke i sig selv et faresignal og optræder ikke på listen over kamphunde.

Hans søn, K■■■■■■■■■■, kørte hunden til dyrlægen, hvorfra den kom til hans internat. Han var ikke glad for at have hunden på internatet, men en flytning ville kræve, at hunden skulle helbedøves, hvilket ikke er sundt. D■■■■ blev derfor i hans internat i 3 måneder frem til sin aflivning.

Ejerne har efter hans opfattelse tilsidesat deres ansvar. De skulle have fortalt, at hunden var aggressiv, så den kunne være blevet bedøvet. Hvis han havde fået at vide, at hunden ikke kunne omgås mennesker, ville han have tilkaldt en dyrlæge og fået den bedøvet. At en hund ikke kan omgås mennesker betyder ikke nødvendigvis, at den er aggressiv, men kan også betyde, at den er sky og skræmt. Inden hunden blev aflivet, besøgte ejerne den i internatet, og de fortalte da, at de aldrig havde gæster på grund af hunden.

Efter episoden er han blevet bange for hunde og kan ikke længere deltage i pasningen af dem. Han kan heller ikke hente hunde i samme omfang som før.

K■■■■■■■■■■ har forklaret blandt andet, at han var med sin fader ude at hente hunden D■■■■ i september 2013. Da de ankom til stedet parkerede de bilen på vejen ved indkørslens begyndelse. De parkerede enten foran eller bagved politibilen, som var på stedet. Betjentene stod ved bilen. Den kvindelige hundeejer kom op til dem, og de talte lidt sammen. Hans fader gik herefter ned og hilste på den mandlige ejer, der stod et stykke nede ad vejen. Han husker ikke, om hunden stod eller sad ned. Han kunne se helt ned til bunden af indkørslen, men han kiggede ikke hele tiden ned ad indkørslen, da han havde sin mobiltelefon fremme. Han hørte knurren og hørte sin fader sige ukvemsord. Der var intet usædvanligt ved hans faders adfærd. Han havde på daværende tidspunkt været med ude at hente hunde 7-8 gange.

Hunden blev placeret i bilen af ejeren uden problemer, hvorefter han kørte til en dyrlæge, der bedøvede hunden. Herefter kørte han til internatet, hvor hunden blev anbragt. Hunden blev ikke luftet, mens den var i internatet, da det på grund af dens aggressive adfærd var for farligt.

V■■■■■■■■■■ har forklaret blandt andet, at de fik D■■■■ i slutningen af 2012 fra en kennel, som havde fået hunden tilbage fra dens tidligere ejere, som havde behandlet den dårligt. D■■■■ var håndsky og nervøs ved fremmede, da de overtog den, men de fik den socialiseret. D■■■■ kunne herefter omgås fremmede med forsigtighed. Grunden til, at D■■■■ skulle pensionsanbringes, var, at naboens dreng under et besøg hos dem var blevet påført en rift på armen af D■■■■. Han var ikke selv hjemme, da det skete.

Den 19. september 2013 kom to politibetjente hjem til dem. De sagde, at han og C■■■■ skulle partshøres. De talte længe med betjentene og forklarede om hunden. Efter en time sagde betjentene, at D■■■■ skulle anbringes på pension, og at de havde taget kontakt til en hundespecialist, som ville komme og hente den. Han blev lidt sur, da han mente, at de var kommet under påskud af noget andet. Under samtalen med betjentene befandt D■■■■ sig i deres soveværelse bag et hundegitter. Den var stille, rolig og glad. Han aftalte med politifolkene, at han skulle følge D■■■■ op i hundespecialistens bil.

Han gik uden for med D■■■■ og stillede sig ved hoveddøren. Fra vejen går der en stejl ca. 10 m lang indkørsel ned til huset. Han stod med D■■■■ i helt kort snor. C■■■■ var påvirket, og D■■■■ begyndte at reagere nervøst ved at stikke halen mellem benene og læne sig op ad ham. Politifolkene gik op mod M■■■■ for at informere om, at det var en nervøs hund, han skulle hente. Han kunne se, at M■■■■ og C■■■■ talte sammen, og at betjentene var i nærheden.

C■■■■ har siden fortalt, at man informerede M■■■■ om, at han ikke måtte gå ned til D■■■■, der var nervøs, at han derfor ville komme op til bilen med den. C■■■■ var meget ked af det, og D■■■■ reagerede på stemningen.

Han stod og ventede på, at nogen ville kalde ham op til bilen, men i stedet kom M■■■■ gående ned ad indkørslen. Han tænkte, at det måske var i orden, at M■■■■ gik ned for at se hundens reaktion. D■■■■ var på det tidspunkt stadig bange og stod fortsat og trykkede sig op ad ham med halen mellem benene. M■■■■ gik relativt hurtigt hen mod dem med front mod ham og hænderne ned langs siden. M■■■■ lavede ikke smaskelyde. D■■■■ stod med hovedet nedad og søgte ikke kontakt med nogen. M■■■■ stak hånden oven fra og ned i hovedet på D■■■■, som sprang ca. 1 m frem og bed ham. Håndryggen vendte opad. Det gik meget hurtigt. Han trak D■■■■ væk og blev stående med den, mens M■■■■ gik tilbage mod sin bil.

Herefter havde han alene fokus på D■■■■. Han husker ikke, om han gik ind i huset med hunden, eller tog den om bagved. Efter ambulancen var kommet, førte han D■■■■ op i bilen. Nogle dage senere besøgte de D■■■■ på pensionen, og han talte da med M■■■■, dog ikke om episoden med biddet.

Det er ikke en korrekt gengivelse af forløbet, når det i politirapporten af 26. september 2013 er anført, at hunden, da M■■■■ gik hen til den, var rolig og ikke viste tegn på aggressiv adfærd, eller at M■■■■ langsomt bevægede hånden op mod hundens venstre side af hovedet.

C■■■■■■■■■■ har forklaret blandt andet, at de overtog D■■■■ fra en kennel i sommeren 2012. De fik oplyst, at hundens tidligere familie ikke havde kunnet magte den og havde slået den. Som følge af denne behandling var den blevet menneskesky. D■■■■ var en stor hund på 1 m i stanghøjde og en vægt tæt på 80 kg. De fik gjort D■■■■ fredelig over for kendte mennesker, så den herefter uden problemer kunne omgås deres barn O■■■■ og hendes svigerfader. Den var dog fortsat bange for fremmede, hvilket den viste ved at skyde ryg og tage halen mellem benene. Den var meget håndsky og kunne ikke tåle, at fremmede viftede med hænderne omkring dens hoved. De kunne gå tur med den, men valgte ikke at gøre det om dagen på grund af den konflikt, der opstod mellem dem og deres naboer efter en episode med naboens dreng, F■■■■, hvor D■■■■ under F■■■■'s leg med deres søn havde "sat sig" i armene på ham. F■■■■ pådrog sig i den forbindelse nogle blå mærker.

Hun blev afhørt af politiet om episoden og klagede efterfølgende over den betjent, der havde afhørt hende. Den 19. september 2013 vidste hun ikke, hvorfor politiet kom, men hun fik ved deres ankomst at vide, at der skulle foretages en ny afhøring af hende. Under afhøringen befandt D■■■■ sig i deres soveværelse. Hun blev gal og ked af det, da hun fandt ud af, at de ville tage D■■■■ med sig. Betjentene sagde, at de ikke forstod, hvorfor de var blevet sendt ud for at afhente hunden. Betjentene oplyste, at de ville ringe efter M■■■■■■■■■■, og de aftalte, at V■■■■ skulle føre D■■■■ op i bilen, fordi D■■■■ ikke kunne med fremmede. Politifolkene sagde, at de syntes, at D■■■■ var en fin og rolig hund. De aftalte, at hun skulle gå ud at informere M■■■■■■■■■■ om D■■■■.

Hun sagde farvel til D■■■■ og satte ham i snor. Hun gav snoren til V■■■■ og gik ud af huset med V■■■■ bagved. Stemningen var presset, og D■■■■ var urolig. V■■■■ stillede sig med ryggen mod huset og med D■■■■ i snor. D■■■■ sad ned ved siden af V■■■■. Hun gik op til M■■■■■■■■■■ og fortalte ham, at hendes hund havde været udsat for grimme ting og som følge heraf var håndsky og bange for fremmede. Hun fortalte, at den "reagerede" med det samme, hvis man stak hånden ned i hovedet på den. Hun er sikker på, at hun sagde det til ham, og at hun sagde, at D■■■■ ikke kunne omgås fremmede mennesker. Hun husker tydeligt dagen, som har ødelagt hendes liv. Hun sagde endvidere til M■■■■■■■■■■, at de havde aftalt, at de selv skulle føre D■■■■ op i bilen. En af betjentene stod 1½ m fra hende, og hun bad ham bekræfte dette.

Herefter så hun, at M■■■■■■■■■■ i hurtigt tempo gik hen mod D■■■■ og stak sin hånd ned i D■■■■'s hoved. D■■■■ sad op ad V■■■■ og var meget bange, hvilket hun kunne se på den måde, som den sad. D■■■■ bed med det samme og sad fast i M■■■■■■■■■■'s hånd. V■■■■ fik den til at slippe. Politiet ringede

efter en ambulance, og V fik D op i bilen.

De besøgte internatet dagen efter episoden. D gik alene i en løbegård og reagerede positivt, da den fik øje på dem. Når M nærmede sig, begyndte hunden at knurre. M viste hende sin hånd og fortalte, at han aldrig havde oplevet noget lignende før. Hun spurgte ham, hvorfor han var så dum at gøre præcis det, hun havde sagt til ham, han ikke måtte gøre. Det er hendes opfattelse, at M selv var ude om, at han blev bidt.

P har forklaret blandt andet, at kan vedstå indholdet i sin erklæring.

Nogle af de anførte standarder og normer er baseret på forskning andre er erfaringsmæssigt baseret. At gå direkte hen til en hund i hurtigt tempo og række hånden ned mod den, vil på mange hunde virke truende. Det er svært at sige, hvor langsomt man skal gå. Hun ville ikke kigge på hunden eller smaske. Hun ville holde hænderne ned langs kroppen og ikke gå helt hen til hunden, men standse ca. 1½ m fra den. Hun ville ikke gå tættere på en hund, der ikke gav tegn på, at den ville i kontakt.

At række hånden frem kan virke let truende, fordi man herved kommer tættere på hundens afstandssfære. At stirre virker meget truende. Hunde reagerer forskelligt på menneskeligt kropssprog. Hvis hun skulle håndtere hunden, ville en fremstrakt hånd være en test på, om hunden ville i kontakt. Hvis hun vidste, at en hund var aggressiv, ville hun ikke gå hen til den.

Hvis hunden går med sin ejer, vil den være tryk og se rolig ud, men hvis nogen kommer for tæt på, kan hunden reagere meget forskelligt. Nogle hunde vil knurre. Hvis hunden har en baggrund, der gør, at den ikke reagerer optimalt, kan hundens reaktion være meget forskellig. Hunde, der ikke kan omgås andre mennesker, kan reagere både ved at løbe væk og ved at blive aggressive. Angst kan vende til aggression, og hvornår det sker, afhænger af hunden. Det kan have lidt med race at gøre, men mere den enkelte hunds individuelle karaktertræk. Der er ingen sammenhæng mellem hundens størrelse og graden af aggressiv adfærd.

Parternes synspunkter

Parterne har i det væsentlige procederet i overensstemmelse med deres påstandsdokumenter.

M har i sit påstandsdokument af 22. september 2015 anført:

”Anbringender:

I henhold til Hundelovens § 8, stk. 1, jf. stk. 2, er sagsøgte i henhold til ansvarsforsikring tegnet af hundens ejere objektivt ansvarlig for den skade, hunden har forvoldt.

Sagsøger er som følge af hundens overfald blevet påført en psykisk skade, der vil medføre et varigt mén og et erhvervsevnetab.

De skader, der er påført sagsøger er forårsaget af overfaldet og er påregnelige.

Sagsøger bestrider at have medvirket til skaden. Erstatningen skal således hverken nedsættes eller bortfalde.”

A [REDACTED] har i påstandsdokument af 22. september 2015 anført:

”Anbringender og indsigelser

Sagen er i henhold til parternes aftale blevet begrænset til at angå spørgsmålet om, hvorvidt sagsøgeren må acceptere, at sagsøgerens eventuelt berettiget krav på personskadeerstatning efter at være blevet bidt af hunden D [REDACTED] den 19. september 2013 skal bortfalde eller nedsættes som følge af sagsøgerens medvirken til skaden, jf. hundelovens § 8 og retsbogsudskrift af 6. marts 2015.

I relation til dette spørgsmål gøres det gældende, at sagsøgeren har medvirket i en sådan udstrækning til de skader, der måtte kunne være tale om som følge af, at sagsøgeren blev bidt af hunden D [REDACTED] den 19. september 2013, at et eventuelt berettiget krav på erstatning helt skal bortfalde eller dog nedsættes betydeligt.

Der kan henvises til, hvad der er anført i bilag 12 og bilag 14. Endvidere bemærkes det, at sagsøgeren ikke kendte hunden i forvejen, men var klar over, at der var tale om en usædvanligt stor Grand Danois med en vægt på omkring 90 kg, der skulle interneres ved politiets mellemkomst. Ved ankomst til [REDACTED], hvor hunden skulle afhentes, kunne sagsøgeren derudover konstatere, at der var en anspændt stemning.

Der henvises endvidere til, at det af sagsøgerens egen forklaring til politiet, der er protokolleret af politiet i bilag 4, fremgår, at sagsøgeren af hundens ejer var blevet forhåndsorienteret om, at hunden ikke brød sig om, at der blev viftet omkring dens ører, og ”... at hunden havde haft en meget traumatisk opvækst, hvorfor den ikke kunne omgås andre mennesker og dyr”.

Når hertil lægges, at det var aftalt, at ejeren selv skulle anbringe D [REDACTED] i bilen, og at hunden ikke selv havde vist tegn til at ville i kontakt med sagsøgeren, er det ikke alene uforståeligt og unødvendigt, men også uforsvarligt, at sag-

desuagtet stak sin hånd ned i hovedet på den.

Retten finder på denne baggrund, at forsikringsselskabet ikke har godtgjort, at M [REDACTED] har tirret hunden eller ved anden uforsvarlig adfærd har givet anledning til dens angreb, og han kan derfor ikke anses for at have medvirket til skaden, jf. hundelovens § 8, stk. 1.

Det forhold, at M [REDACTED]'s adfærd på et eller flere punkter måtte have afvejet fra anerkendte normer eller standarder for hundesagkyndiges omgang med hunde, kan ikke føre til et andet resultat.

Rentepåstanden

M [REDACTED] har ikke opgjort noget krav overfor forsikringsselskabet, og forsikringsselskabet frifindes derfor for påstanden om forretning.

Efter sagens værdi, forløb og udfald skal A [REDACTED] i sagsomkostninger til M [REDACTED] betale 103.250 kr., hvoraf 48.250 kr. er til dækning af retsafgift, mens 55.000 kr. er til dækning af udgifter til advokatbi-stand.

Thi kendes for ret:

A [REDACTED], skal anerkende, at der ikke skal ske nedsættelse eller bortfald af erstatningen for den personskade, der overgik sagsøgeren i anledning af, at sagsøgeren den 19. september 2013 blev bidt af hunden D [REDACTED].

A [REDACTED], fri- findes for rentepåstanden.

Inden 14 dage betaler A [REDACTED], i sagsomkostninger 103.250 kr. til M [REDACTED].

dommer

Udskriftens rigtighed bekræftes.
Retten i Roskilde, den 3. november 2015.

[REDACTED], kontorfuldmægtig